

Speech of
Prof. Constantin GRASU
During the opening of the National Symposium on Geomorphology,
Piatra Neamț, Romania, May 19-22, 2016

The Rise and Twilight of an Institution / Stălucirea și crepusculul unei instituții¹

Dragi colegi și stimați invitați

Metaforic, Paul Valery spunea că evenimentele se nasc din tată necunoscut, în timp ce mama lor este, dintotdeauna, NEVOIA.

Evenimentul de azi stă și el sub zodia Nevoii. Nevoia de a nu ne uita trecutul, care, într-un fel, este un prezent îmbătrânit, în timp ce noi înșine am ajuns deja bătrânii prezentului.

Întâlnirea de azi ne amintește că în urmă cu șase decenii, la Pângărați, ființa o instituție de cultură, cea care a fost și va rămâne în memoria posterității, Stațiunea Stejarul.

Dear colleagues and honored guests,

Paul Valery metaphorically said once that events are born from unknown fathers, but always the same mother, the NEED.

The event today stays under the need star. The need not to forget our past, that, in a way, is an aged present, while we ourselves have already become the elders of the present.

Today's meeting reminds us that six decades ago, in Pângărați, there was a cultural institution, the one that was and will remain in the memory of posterity, Stejarul Station.

¹ A note from the translator,

The translation of the speech given by prof. Constantin Grasu in the opening of the 32nd National Symposium of Geomorphology is only approximate. Mostly, the peculiar language was lost. Prof. Grasu is a big admirer of some great nineteenth century writers, such as Ion Creangă, Calistrat Hogaș, Ion Luca Caragiale, and he is influenced by them in his writings. One used only with professional English, like myself, cannot reveal the soul of his message. For this reason, I warmly invite the Romanians and the Romanian language speakers to read the Romanian version of the speech. I apologize to the other readers, but I assure them that the facts presented are accurate. I have introduced the footnotes to help foreign readers get along with so many names and references.

Crina Miclăuș

Menită cercetării, într-un cuvânt neliniștii, să observăm, nu fără semnificație, că un anume destin a făcut ca ea să ființeze în ctitoria lui Alexandru Lăpușneanu, cel mai zburcitat voievod moldovean, rămas în istorie prin pana bătrânului Negruzzi, dar demn chiar și de cea a marelui Will.

Așadar, în urmă cu șaiszeci de ani, pe sub zidurile lăcașului mușatin, halatele albe luaseră locul sutanelor negre, iar ceea ce se plămădise aici avea să aibă o existență efemeră, un sfert de veac numai, prețul unei generații și-n același timp o istorie care, până la urmă, avea să împrumute câte ceva din drama nefericitului voievod.

După cum constatați, evocarea momentului ne-a revenit. Am făcut greșeala de a ceda insistențelor colegilor, atâția câți am mai rămas, alături de care, zi de zi, vreme de 16 ani, am urcat Dealul Păru, pe același drum călcat în vremuri de mult trecute de părintele Stratonice, egumenul zgârcit și ursuz creionat admirabil de blândul Hogaș, Moș Calistru în epocă.

Trebuie să recunoaștem că ne-ar fi fost mult mai confortabil într-un fotoliu de unde să ascultăm opintelile altcuiva în salvarea subiectului, asta cu atât mai mult cu cât, fiți siguri, că nici nouă nu ne lipsește voluptatea cârcotelii.

Sinceri să fim, maniera de abordare a subiectului ne-a dat mari coșmaruri și încă nu avem nici o garanție că ne-am apropiat cu suficientă trăire de încărcătura emoțională a momentului. Ceea ce ne-a fost clar de la început, a fost doar faptul că dintotdeauna am urât evocările saturate de statistici aride, împănate de fapte minore scăpate în melodarmă, evocări care îmbracă adesea haina sobrietății, uneori inumane, cum ar fi spus mentorul Junimii, a sobrietății țanțoșe la umbra căreia pot fi strecurate cu ușurință orgoliile megalomane și suficiența păguboasă.

Până la urmă am ales întrucâtva calea simbolurilor și, din acest punct de vedere, credem că istoria acestei instituții merită un generic. De aceea am spus cândva că pe firmamentul a tot ce s-a clădit aici, ar putea sta scris: Pîngărași sau *Setea Muntelui de Sare*.

Aimed to research, in other word to unquietness, we have to observe, not without significance, that a certain destiny made it to exist in the founding of Alexandru Lapușneanu², the most tumultuous voivode of Moldavia, known in history by old Negruzzi's³ quill, but noticeably enough even for the one of the Grea Will⁴.

So, sixty years ago, beneath the walls of Mușat dynasty's place of worship⁵, the white gowns took place of the black stitches, but what began here would have an ephemeral existence, a quarter of century alone, the price of a generation and, at the same time, a history that eventually borrowed something from the drama of the unfortunate voivode.

As you can see, the evocation of this moment has come to me. I made the mistake to give way to my colleagues' insistence, as many as they are still going, along with whom, for sixteen years, I have climbed the Părului Hill over the same road the Father Stratonice climbed, the avaricious and the bitter prior so admirable portrayed by the gentle Hogaș⁶, the Old Calistru as he was known in its time.

I have to admit that I would have been more comfortable in an armchair from where to listen to someone else's torture in saving the subject, and this the more so as, be sure, that I do not lack the niggly enjoyment.

To be sincere, the approach of the subject has given to me great nightmares and I still have no certitude that I have come close with enough soul by the emotional load of the moment. What was

² Alexandru Lăpușneanu, the voivode of Moldavia in 1552-1561 and 1564-1568, was illegitimate son of the voivode Bogdan III (1479-1517), son of voivode Stefan the Great (1438-1504) of Moldavia. They belong to Mușat Dynasty (1363-1668).

³ Costache Negruzzi (1808-1868), the author of the novel *Alexandru Lapușneanu*, published in 1840 in *Dacia Literară*.

⁴ William Shakespeare

⁵ The *Stejarul* Station functioned in the Monastery built by Alexandru Lăpușneanu in 1560 to replace an older wooden sketen built in 1460 during Stefan the Great and fired by ottomans in 1476.

⁶ Calistrat Hogaș (1847-1917) was a Romania writer who loved to travel and describe his travels. His book *On the mountain roads* is a travel journal.

Așa cum sarea adună hulpav și parcimonios fiecare picătură de apă, așa a fost setea de cunoaștere și de împlinire profesională a cercetătorilor, în majoritate, alegere făcută de dascălii noștri, mulți dintre ei academicieni, ultimii din generația de elită interbelică, epoca de vârf a culturii românești.

Făcând o scurtă paranteză, mărturisim că titlul emblematic la care ne-am oprit este luat din opera lui Marin Sorescu, autor cu care am fost în vremea studenției coleg de dormitor; nu de cameră, pentru că dormitorul cu 40 de paturi se lăbărta copios aidoma unui stadion și pe care poetul din Bulzești Olteniei, veșnic în căutare de metafore, propusese să-l înnobilăm cu titlul de Hanul lui Mânjoală, aluzie la povestirea lui Conu Iancu, vajnicul mușchetar întru apărarea ortografiei, motiv pentru care căpătase în epocă porecla de Moș Virgulă.

Domnilor!

Revenind la subiect, e cazul să reconstituim, în primul rând, câte ceva din istoria acestui *Pion din munți al Almei Mater*, cum i-am zis cândva. Rămânem cu tot riscul la maniera de a îmbrăca realitatea în haina unui ușor amuzament și vom spune că istoria Stațiunii a fost până la urmă o dramă în trei acte: actul I, EDENUL, actul II, INFERNUL și trei, EXODUL.

Actul I în regia diriguitorilor noștri, profesorii Ion Gugiuman și Constantin Martiniuc, a fost începutul romantic și momentul de vârf al Instituției la umbra liniștită a statutului de bugetari. De la 6 cercetători și tematică la alegere, Stațiunea a căpătat, în doar câțiva ani, profilul unui adevărat Institut cu peste 40 de cercetători și tot atâția tehnicieni și laboranți, fiind acoperite cu specialiști și laboratoare toate disciplinele biologice și geonomice cu posibilități de abordare interdisciplinară după o tematică ancorată în programe naționale cu fundamentare pregnant economică.

A fost epoca de boom: 140 de salariați cu 2 contabili, 2 administratori, 5 paznici; de la trăsură cu cai, ajunsese la parc auto cu autobuz, camion, cisternă, microbuz, IMS-uri și, pe deasupra, vapor și șalupe pe Lacul Bicz.

clear to me from the beginning, was just the fact that I have always hated the evocations imbued with arid statistics, embellished with minor melodramatic facts, the evocations put into the coat of sobriety, sometimes unkind, as Junimea's mentor⁷ would say, the evocations of togated sobriety in the shadow of which the megalomaniac uppishnesses and unprofitable smugnesses can easily sneak.

In the end, I have chosen the way of the symbols and, from this point of view, I believe that the history of this Institution deserves a great one. That is why I once said that on the firmament of all that was built here, it could be written: Pângărați or the Thirstiness of the Salt Mountain. Just as the salt greedy gathers every drop of water, so was the thirst for knowledge and professional fulfillment of the researchers, most of us being selected by our professors, some of them members of Romanian Academy, the last ones of the inter-war elite generation, the Golden Age of Romanian culture. Parenthetically, I confess that the emblematic title I chose is taken from a piece of Marin Sorescu's work, with who I shared the same dormitory during our studentship. The poet from Bulzești-Olt, eternally looking for metaphors, has proposed to emblazon the 40 beds room, widening very much like a stadium, with the name of Mânjoală's Bait House, alluding to Master Iancu's⁸ story, the tenacious musketeer in defence of spelling, for which was nicknamed in his epoch as Old Comma.

Ladies and gentlemen!

Turning to the point, we need to recompose, first of all, something from the history of this Alma Mater's pawn from the mountains⁹, as once I named

⁷ Junimea is a cultural and literary association founded in 1863 in Iași. The mentioned mentor is Titu Maiorescu (1840-1917), writer, philosopher, advocate, educator, one of the founder of Romanian Academy etc, a scholar of his time.

⁸ Master Iancu was the nickname of Ion Luca Caragiale (1852-1912), a Romanian acid pamphleteer, dramatist, writer etc.

⁹ This is the metaphor used in a previous published history (2015) of the *Stejarul* Station. At the beginning, the Station functioned under the patronage and financial

Glumind, se spunea: ne lipsea locomotiva și calea ferată. Peisajul avea și el ceva spectacular și pitoresc. Îmi revine în memorie imaginea lui nea Vasile Moaleș, paznicul, care întâmpina oaspeții străini cu baltagul ținut haiducește, aducând mult cu plăieșii lui Ștefan, care odinioară ținuseră în șah oastea lui Jan Sobieski.

Chiar dacă Proust era de părere că fericirea-i o eroare, și bănuim că la mijloc era mai mult o chestiune pur personală, pentru noi ea a existat, dar a fost scurtă. Organigrama ajunsă la obezitate a luat forma bumerangului în momentul când s-a trecut la regimul de autofinanțare, cu cercetare în sistem contractual; a fost începutul INFERNULUI.

Ieșisem de sub tutela Universității. Eram în epoca Băra-Andreescu când toate colectivele erau angrenate în rezolvarea unor teme contractate în majoritate cu unități economice. Mijloacele materiale deveniseră insuficiente, iar teama de a nu rezolva optim obiectivele și de a pierde beneficiarii de care atârna supraviețuirea era sursă de tensiune și aprige dispute.

Apogeul era atins la ședințele de partid și sindicat care se prelungeau până în noapte, târziu. Ne onora cu prezența și cu intervențiile de rigoare, secretarul cu propaganda al județului, Constantin Potângă, care, de la o vreme, obosit, ne-a abandonat, nu înainte însă de a ne pune, a lehamite și cu năduf, pecetea de *ultraprofesioniști*. Degenerarea, conchidea tovarășul Potângă, doctor în sociologie, avea o singură cauză: nivelul precar de conștiință politică.

În același timp, freamătul nostru ajunsese până la urmă și pe ulița "Securității". Izolarea, numărul mare de mașini de scris, volumul imens de corespondență cu cercetătorii din afară, vizitele specialiștilor și studenților străini erau tot atâtea motive de neliniște, de clipe prețioase smulse somnului liniștit al celor responsabili de "unitatea de monolit" a nației.

La toate astea se adăuga apoi un oarecare nonconformism și discuțiile insinuante care se duceau pe marginea lecturilor.

it. I take the risk to apparel the reality in the amusement mantle and I would say that the history of Stejarul Station was eventually a three-act drama: act I, the Garden of EDEN, act II, the INFERNO, and act III, the EXODUS.

The first act, directed by our leading, professors Ion Gugiuman and Constantin Martiniuc, was a romantic beginning and a quiet time of the Institution in the shadow of its status of state budget receiver. From six researchers with study themes at free choice, within few years, the small Station has acquired the statute of a true Institute with more than 40 researchers and as many as technicians and assistants, all biology and geoscience disciplines taking the advantage of specialists and laboratories. Consequently, the interdisciplinary approach of themes anchored in national programmes with strong economic foundation was possible.

It was the boom epoch: 140 employees with 2 accountants, 2 administrators, 5 invigilators; from a horse carriage we got to the rolling stock with bus, truck, fuel truck, van, SUVs, and, above all, ship and motorboats on Bicz Lake. Joking, I could say: we lacked a locomotive and the railroad for it. The landscape also had something spectacular and scenic. I remember the image of Vasile Moaleș, one of the invigilators, who welcomed the foreign guests keeping his hatchet as an outlaw, resembling a lot to the guardsmen, who had once had Jan Sobieski's¹⁰ army in check.

Even if Proust was of the opinion that the happiness is an error, and I suspect it was more of purely personal matter in it, for me it existed, but it was short. The overloaded organigram turned into a boomerang when the self-financing scheme based on research contracts began. It was the beginning of the INFERNO.

The University was not patronizing the Station anymore.

support of Alexandru Ioan Cuza University here, metaphorically named, *Alma Mater*.

¹⁰ Jan Sobieski, King of Poland and Grand Duke of Lithuania in 1674-1696, who firstly came with his army to Moldavia in 1686 trying to occupy it. The story written by Costache Negruzzi says that the 19 guardsmen of Neamț Fortress resisted for five days to the numerous Sobieski's army.

Se citeau Augustin Buzura, Alexandru Ivasiuc și Nicolaie Breban, ale căror scrieri, după cum se știe, făceau slalom printre canoanele realismului socialist; se tradusesse și se citea *Toamna Patriarhului* a lui Marquez, istoria unui dictator megaloman și paranoic. Fără îndoială, erau lucruri care se contabilizau; urmașii ohranei moldo-valahe deveniseră mai instruiți și mai subtili.

Așa se face că, în 1982, s-a hotărât aruncarea noastră în trei zări. A fost pedeapsa căzută asupra unor oameni a căror singură vină era iubirea cu patimă a meseriei și orgoliul profesional, iar pericolul invocat o simplă nălucă. Era o măsură inutilă, luată la panică și din frica de a nu se pierde niște fotolii. Precauția decidenților avea o bună doză de naivitate care nu-i onorează, dar și noi, cei ajunși în diasporă, ar trebui să trăim o oarecare jenă pentru că am primit o pedeapsă fără ca măcar să dăm un dizident.

Dezmembrarea n-a însemnat însă nici robie egipteană, nici captivitate babiloniană. Ea n-a reușit să învingă pentru că ultraprofioniștii tovarășului Potângă au continuat cu același entuziasm și cu aceeași îndârjire împlinirea profesională. Ea a sfârșit totuși cu ultimul act, EXODUL, migrarea aproape în majoritate spre *Alma mater*, atât spre universitățile de tradiție, cât și a celor nou apărute după '89.

Conferențieri sau profesori, colegii geologi-geografi, ca și biologii s-au integrat cu demnitate în elita universitară la: Institutul Agronomic și Universitatea Cuza din Iași, Universitatea Babes-Bolyai din Cluj-Napoca, Universitatea din Craiova, Universitățile Tomis din Constanța, Ștefan cel Mare din Suceava, Vasile Alecsandri din Bacău și Universitatea de Medicină și Farmacie din Tg. Mureș; mulți dintre ei s-au bucurat de aprecierea colectivelor în care s-au aflat, ajungând decani, prodecani, prorectori și chiar rectori. Aproape toți foștii cercetători de la Pângărați sunt premianți ai Academiei Române, unii de două și chiar de trei ori; unul dintre noi a avut șansa să ajungă chiar în rândul nemuritorilor.

Stimabililor!

Avem noi, românii, un proverb: frânghia e bine să fie lungă și vorba scurtă!

The Bâra-Andreescu¹¹ epoch began when all the collectives were involved in solving the research themes contracted mostly with economic units. The material resources had become poor and the fear of not optimally reaching the targets and losing the beneficiaries of which was depending our survival was source of tension and ardent disputes.

The apogee was attained during the communist party and trade union meetings lengthening late into the nights. The county's secretary of propaganda, Constantin Potângă, used to "grace" us with his presence and "necessary" comments, but after a while became tired and abandoned us not before to huffily wrote us off as ultra-professionals. Our degeneracy, concluded comrade Potângă, holding a PhD in sociology, had only one cause: our precarious level of political conscience.

At the same time, our effervescence was heard on the Securitate's¹² street. The seclusion, the large number of typewriters, the intense exchange of letters with foreigner scientists, the numerous visits of abroad specialists and students were just as many as reasons of suspicion and disrupted moments of quiet sleep for those responsible by the "monolithic unity" of our nation.

To all these, there was added some non-time-serving and insinuating debates on our readings. We read Augustin Buzura¹³, Alexandru Ivasiuc¹⁴, and Nicolae Breban¹⁵, whose writings, as it is known, made slalom among the canons of socialist realism; The Autumn of Patriarch of Garcia Marques, storying the life of a megalomaniac and paranoiac dictator, had been translated and read by us, then debated to length.

¹¹ Ion Bâra (1941-2007) and Ionel Andreescu (n.1933), biologists, were two of the Stations's directors.

¹² Securitate was the internal security force of communist Romania which functioned also as political police.

¹³ Augustin Buzura (1938-2017) was a Romanian proser and essayist who wrote, among others, about the conflict between the intellectual and communist system.

¹⁴ Alexandru Ivasiuc (1933-1977) was a Romanian proser and novelist. His novels are mostly concentrated on ethical and social-political debates.

¹⁵ Nicolae Breban (1934) is a Romanian writer, novelist, proser who was an opponent of Ceaușescu 's project of "cultural revolution" back in '70s.

E plin de adevăr, dar, vorba cântecului, eu nu mă pot ține pentru că mai am încă ceva de spus. Și ceea ce voi a vă spune este credința noastră că, până la urmă, sub Dealul Păru, între zidurile reci și înnegrite de vreme ale Lăpușneanului, s-a scris o carte. În ea, fiecare din noi își regăsește parte din tinerețe și din idealurile mai mult sau mai puțin împlinite.

Privesc cu ochii minții și văd că fiecare și-a scris propriul capitol sub un generic menit să-l definească. Văd titluri pestrițe, mai mult sau mai puțin inspirate, de la formulări stângace, aducând a raport de tură, și pînă la subtile sensuri kantiene, măsură a agonisiei spirituale. Văd titluri cu valoare de simbol, pline de umor, precum *Romeo și Julieta* sau *Vizirul*. Ele ascund personaje pe care "nu voi să le spui", vorba lui Caragiale, și a căror decodificare rămâne pe seama domniilor voastre.

În multe dintre pagini, unii colegi și-au mărturisit deja viața, încredințând-o posterității; lectura unora mă întristează. Mustesc de narcisism și-s atins grav de virusul amorului propriu, care, din păcate, și, după mulți, este cel mai mare lingușitor din lume. Ne-am bucura dacă la o nouă ediție, autorii ar trage puțin cu ochiul prin operele lui Montagne, La Bruyère sau Rochefoucauld.

Sub titlul *Copilul teribil al Geomorfologiei*, descopăr, apoi, pe colegul Ichim, căruia i-am zis cândva *Nicolae Labiș al Geografiei*. Cele două volume de lirică ale poetului, *Primele iubiri* și *Lupta cu inerția*, i se potrivesc. De la studiul împătimit al periglaciariului a ajuns, până la urmă, împreună cu colaboratorii, luptând cu inerția, la preocupări care au adus geomorfologia aproape de nevoile ingineresti, racordând-o la standardele exigențelor mondiale.

Îndârjirea colegului Ichim în luptă cu inerția era aidoma cu a poetului de la Mălini care se confesa :

Iertat să fie cel ce la mînie
Mi-a împlântat cuțitu' pîn' la os
Dar neuitat și neiertat să fie
Cel care-a rîs de gîndu-mi bătaios

Undoubtedly, there were things to be accounted for [by Securitate]; the followers of the Moldo-Wallachian Special Service of Information¹⁶ had become more educated and subtle.

So, in 1982, the decision to tear the Station in three parts fell on us. It was the punishment for the people who could be blamed only because of their passion and pride for profession, while the invoked threat which we would represented was a pure absurdity. It was a useless measure, taken by those who afraid of losing the comfort of their armchairs. The caution of the deciders had a good dose of naivety which did not compliment them, but we, who went to diaspora, also should be embarrassed because we were punished without even giving a dissident.

The Station breakdown meant neither Egyptian bondage, nor Babylonian captivity. It did not win because the comrade Potângă's ultra-professionals enthusiastically and inveterately continued their professional fulfillment. It ended, however, with the last act of the drama, the EXODUS, mostly to Alma Mater, both to universities of tradition and to the new ones that emerged after '90s.

As lecturers or professors, the geologists and geographers as well as the biologists worthily integrated in university elite, Alexandru Ioan Cuza University and Agronomic Institute of Iași, Babes-Bolyai University of Cluj-Napoca, University of Craiova, Tomis University of Constanța, Ștefan cel Mare University of Suceava, Vasile Alecsandri University of Bacău, and University of Medicine and Pharmacy of Târgu-Mureș; many of them were admired by their colleagues, some were elected as deans, vice-deans, vice-rectors or even rectors. Almost all of the former Pângărați researchers are prizemen of Romanian Academy, some two or even three times; one of us had the chance to reach even among the immortals¹⁷.

¹⁶ Special Service of Information that functioned before was replaced by Securitate (the communist political police) in 1948.

¹⁷ Here is about Dan Munteanu (1937-2016), Romanian biologist, specialized in ornitology, member of Romanian Academy

Iată-ne ajunși și la paginile bunului Nicu Bojoi, amicul nostru, cel ce a fost un dascăl și lider de excepție. Lider mai ales, pentru că avea ceva ce lipsește celor mai mulți care se înghesuie insolent spre vârful piramidei; din vocabularul său lipsea întotdeauna punitivul MERGI, optând pentru înțeleptul MERGEM.

Nu avea nimic din morga și superioritatea suverană a dascălului scorțos și grijuliu să nu devină prea amical. Deși născut în Flămânzii lui 1907, nu avea nimic din îndârjirea țăranului din celebra pictură a lui Octav Băncilă. Era calm, așezat și, în scris, îi aluneca condeiul ușor spre lirism, având slăbiciune pentru metaforă. Citiți-i *Geografia fizică a României* și veți descoperi pe Fănuș Neagu al Geografiei!

În sfârșit, dăm și de capitolul în care ne regăsim. Rândurile se înșiruie cumiți sub un titlu inconfundabil și puțin onorant: GIRUETA. Pecetea ne-a fost strecurată în biografie de bunul nostru prieten Ichim. Este un tribut al spiritului nostru conciliant, tradus adesea drept oportunism, și al sentimentalismului propriu, care, ce e drept, nu de puține ori, vămuiește adevărul

De altfel, după filozofia decanului nostru de vârstă, Conu Vasile Ionescu, noi aparținem la două lumi total opuse: Ichim, Șesului, noi, Muntelui. Șesul cu limpezimea orizontului duce la cutezanță, vecină cu imprudența, dar și la intoleranță asociată cu simțul acut al proprietății, motiv pentru care, aici, spunea Conu Vasile, hatul ajunge mai mare decât ogorul. Dimpotrivă, muntele îndeamnă la resemnare și prudență; fiecare copac poate ascunde, virtual, un dușman.

Ajunși la final stăm și ne întrebăm. În fond, ce a însemnat, până la urmă, Stațiunea Stejarul? A fost, credem, o instituție emblematică pentru ceea ce poate clădi entuziasmul și simțul responsabilității civice a unei generații, care, pe deasupra, a știut să-și adauge din mers și ceea ce nu-i oferă sistemul instructiv al acelor vremuri.

Încheind, socotim că este momentul, ca o parte din bucuria revederii noastre de astăzi, îngăduită de Providența care n-a fost prea generoasă cu mulți din colegii noștri trecuți deja în lumea umbrelor, să le-o împărtășim și lor: conului Vasile Ionescu, Nicu Bojoi, Ioniță Ichim, Ion Băra,

Honored audience!

We, the Romanians, have a proverb: the rope is good to be long and the story, short. It is true but, as a song says, I cannot hold because I still have something to say. And what I am going to tell is my belief that, in the end, in the shadow of Părului Hill, between the cold and smoky walls of Lăpușneanu, a book was written. In it, each of us retrieves a part of his youth and of his more or less fulfilled ideals.

I look with my mind's eyes and I see that everyone has written his own chapter under a title meant to define him. I see miscellaneous titles, more or less inspired, from the awkward ones, resembling the arid accounts, to subtle Kantian meanings, measure of spiritual achievements. I see symbolic titles full of humor, such as Romeo and Juliet or the Vizier. They disguise characters that I will not reveal, but you will figure out them.

In many pages, some of my colleagues have already confessed their lives, entrusting them to posterity; reading some of them make me sad. They abound of narcissism and are seriously touched by amour-propre, which, unfortunately, is, after many, the biggest adulator from the world. We would be glad if for a new edition, the authors would steal a glance to the writings of Montagne, La Bruyère or Rochefoucauld.

Under the title The formidable child of Geomorphology, I discover my colleague Ioniță Ichim¹⁸ whom I named once Nicolae Labiș¹⁹ of Geography. Two poetry volumes, The first loves and The fight with the inertia, written by Labiș match him. From the impassioned study of the periglacial environments, he finally arrived, together with his collaborators, fighting with inertia, to the preoccupation that brought the geomorphology close to the engineering needs, joining it to the standards of worldwide exigencies.

¹⁸ Ioniță Ichim (1940-2007) was a geomorphologist who published more than 150 articles and 12 books, being for a while (1990-1995) the director of the *Stejarul* Station as it survived after its three part breakdowns.

¹⁹ Nicolae Labiș (1935-1956) was a Romanian dissident poet born in Mălini (Suceava) who suspectly died in an accident. He was considered by one of his reviewers, "the mace of a generation".

Costică Măzăreanu, Giovanni Lupașcu, Pusi și Costică Rujinski, Florin Mihăilescu, Sorin Mărieș și Veronica Saucenițeanu. Bunii noștri colegi, fiți liniștiți! De câte ori vom ridica pocalul în sănătatea noastră, ne vom gândi și la voi. În curând va veni și vremea cununiei noastre cu eternitatea; va fi prima dată când nu vom întârzia.

The devotion of my colleague Ichim in his struggle with inertia was as the poet from Mălini confessed:

*Forgiven be the angered one
That stuck his knife deep to my bone
But unforgettable and unforgivable be the one
Who laughed by my chivalrous thought²⁰*

Here we come to the pages dedicated to my good friend Nicu Bojo²¹, the one who was a great educator and leader. As a leader he had something lacking to most of those insolently crawling toward the top of the pyramid. The punitive YOU DO lacks from his vocabulary, being replaced with the wise WE DO.

He had nothing from the pomposity and arrogance of a stiffed educator paying attention not to be too friendly. Although he was born in Flămânzi village where the peasants revolted in 1907, he had nothing from their grimness admirable portrayed by Octav Băncilă²². He was calm, sober, and a disposition to metaphor in his writings can be found. Read, The Physiscal geography of Romania written by him and you will find Fănuș Neagu²³!

Finally, we arrive to the chapter where I found myself. The lines unobtrusively flow under an unmistakable and unflattering title: the WEATHER VANE. My good friend Ichim put this seal on my biography. It was meant to depict my conciliatory spirit, often taken as opportunism, and my own sentimentality which, admittedly, times and often, bends the immediate truth.

Moreover, according to the philosophy of the oldest of us, Master Vasile Ionescu²⁴, we belonged to totally opposed worlds: Ichim to the Plain, myself to the Mountain. The clearing of the plain horizon

²⁰ The tetrastich is rhymed in Romanian language.

²¹ Ion (Nicu) Bojoi (1936-1998) was a geographer, professor and Rector of Ștefan cel Mare University of Suceava.

²² Octav Băncilă (1872-1944) was a Romanian realist painter who portrayed the peasant's revolts from 1907.

²³ Fănuș Neagu (1932-2011) was a Romanian writer, novelist, and dramatist

²⁴ Vasile Ionescu (1914-1992), was a Romanian biologist, author of an important monograph, *The vertebrates from Romania* (1968), Academy of Romania Publishing House, among others.

bring to audacity, neighboring with incaution, and also to implacability associated with an acute sense of property, which is why here, as Master Vasile said, the field margin gets bigger than the field itself. On the contrary, the mountain urges to resignation and caution; every tree can hide eventually an enemy.

Coming to the end I can't help to ask: after all, what did the Stejarul Station mean? It was, I think, an emblematic institution for what could be built by the enthusiasm and the sense of civic responsibility of a generation that, above all, knew how to add along the way what did not received from the instructional system of those times.

Concluding, I think it is the time that part of the joy for our gathering, allowed by Providence that was not too generous with the colleagues already in the shadow world, to share with them: Master Vasile Ionescu, Nicu Bojoi, Ioniță Ichim, Ion Băra, Costică Măzăreanu, Giovanni Lupașcu, Pusi and Costică Rujinski, Florin Mihăilescu, Sorin Mărieș, and Veronica Saucenițeanu²⁵. Our good colleagues, be peaceful! Whenever we'll pick up the goblet in our health, we'll think of you as well. The time of our marriage with the eternity will come soon. It will be the first time we won't be late!

(Traducere - Crina MICLĂUȘ, Alexandru Ioan Cuza
University of Iași, October 2016)

²⁵ All these people were researchers at *Stejarul* Station from Pângărați